
Stryczowice, st. VII, gm. Waśniów, woj. kieleckie

Informator Archeologiczny : badania 32, 52-53

1998

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

UMK w Toruniu.

Badania winny być kontynuowane.

SONINA, st. 1, gm. Łañcut, woj. rzeszowskie, AZP 103-79/1

- osada neolityczna
- osada kultury trzcinieckiej z wczesnej epoki brązu
- osada kultury łużyckiej z okresu halsztackiego

Ratownicze badania wykopaliskowe, przeprowadzone w dniach od 13 do 26 sierpnia, przez mgr. Antoniego Lubelczyka (Muzeum Okręgowego w Rzeszowie). Finansowane przez PSOZ. Pierwszy sezon badań.

Badania prowadzono na kulminacji wzniesienia, na którym położone jest stanowisko oraz na stoku wschodnim. Wyróżniono 14 obiektów archeologicznych kultury trzcinieckiej i łużyckiej oraz luźne materiały krzemienne z neolitu, świadczące o krótkotrwałym osadnictwie w tym czasie. Wspomniane wyżej obiekty to owalne i podłużne jamy, głównie o charakterze zasobowym.

Nie potwierdziły się natomiast podejrzenia o istnieniu tutaj grodziska wczesnośredniowiecznego.

Materiały i dokumentacja znajdują się w Muzeum Okręgowym w Rzeszowie.

Wyniki badań zostały opublikowane w „Materiałach i Sprawozdaniach Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego”.

Badania będą kontynuowane.

Strzegowa, Jaskinia Biśnik, gm. Wolbrom, woj. katowickie - patrz: paleolit

STRYCZOWICE, st. VII, gm. Waśniów, woj. kieleckie

- ślady osadnictwa ludności cyklu lendzielsko-polgarskiego (neolit)
- cmentarzysko kultury pucharów lejkowatych (neolit)
- cmentarzysko kultury amfor kulistych (neolit)
- cmentarzysko wczesnośredniowieczne

Badania wykopaliskowe, przeprowadzone przez mgr. Barbarę Matraszek (Państwowe Muzeum Archeologiczne w Warszawie), przy konsultacji mgr. Sławomira Sałacińskiego. W badaniach brali udział studenci archeologii Akademii Teologii Katolickiej. Finansowane przez PSOZ i Państwowe Muzeum Archeologiczne. Drugi sezon badań.

Celem prac była eksploracja odsłoniętych w ubiegłym roku struktur. Otwarto dwa wykopy o łącznej powierzchni 167 m², w obrębie których zdjęto ubiegłoroczną warstwę zasypiskową o miąższości ok. 30 cm.

Kontynuowano eksplorację domniemanego obiektu grobowego kultury amfor kulistych (nr 2 i 2A) oraz fragment obiektu nr 3 (ślady założenia o charakterze podomowym ludności cyklu lendzielsko-polgarskiego uchwycone w ubiegłym sezonie na przestrzeni 13 metrów).

Odsłonięto 3 rzędy kamieni (zorientowane po osi południowy wschód – północny zachód) związane z obstawą megalitu. Zostały one wykonane z dobranych pod względem wielkości i kształtu piaskowców, ułożonych jeden na drugim, bez zaprawy, tworzących „suchy murek”. Pomiędzy rzędami kamieni nr 1 i 2 zlokalizowano obiekty grobowe (3) z 4 szkieletami (w tym jeden podwójny pochówek dziecięcy) położonymi na wznak, zorientowanymi po osi południowy wschód – północny zachód, pozbawionymi wyposażenia, na powierzchni ziemi. Prawdopodobnie opisywane jednostki związane są z megalitem.

Na północ od konstrukcji kamiennych (rzędu nr 3) odkryto 3 groby płaskie o orientacji południowy wschód – północny zachód, ze szkieletami położonymi na wznak, jeden z nich niszczy konstrukcję

megalityczną, w dwóch występowało wyposażenie (nożyki żelazne, paciorki szklane, fragmenty kabłączków ze stopu cyny). Ponadto odsłonięto fragmenty obiektu z pochówkiem zbiorowym. Opisywane obiekty należy łączyć z cmentarzyskiem założonym w XII-XIII w.

Wyeksplorowano odsłonięte w ubiegłym roku dwa szkielety zwierzęce. Wystąpiły one w obrębie warstw naturalnych, bez widocznych zarysów jam na poziomie ich wyodrębnienia.

Odkryto 1604 zabytków, 93 fragmenty kości, 10 szkieletów ludzkich.

Materiały znajdują się w PMA w Warszawie pod nr inw. 11/9837, dokumentacja z badań w depozycie Działu Dokumentacji Naukowej PMA.

Badania będą kontynuowane.

STRZELCE-KRZYŻANNA, st. 56 (GAZ 31), gm. Mogilno, woj. bydgoskie

- osada kultury pucharów lejkowatych (faza IIa, neolit)
- ślady osadnictwa kultury amfor kulistych (neolit)
- ślady osadnictwa kultury łużyckiej (środkowa epoka brązu - wczesna epoka żelaza)
- ślady osadnictwa wczesnośredniowiecznego

Badania prowadzili mgr Mirosław Andrałojć i dr Piotr Chachlikowski (Polska Akademia Nauk, Instytut Archeologii i Etnologii, Oddział w Poznaniu, Zespół ds Ratownictwa Archeologicznego) oraz mgr Ryszard Kirkowski (nadzory). Koordynacja prac doc. dr hab. Lech Czerniak (autor sprawozdania). Ratownicze badania archeologiczne na trasie gazociągu tranzytowego Jamał - Europa zach. Finansowane przez EuRoPol GAZ S.A. Trzeci sezon badań.

Stanowisko badane w latach 1995 i 1996.

Trzecia faza badań przypadła na nadzory wykonywane bezpośrednio w trakcie prac budowlanych w sierpniu 1998 r. - zbadano wtedy 11,7 ara w dolnej partii stoku. W sumie, zbadano powierzchnię 39,3 ara.

W ramach zasięgu wykopów rozpoznano przekrój prawdopodobnie całego obszaru zasiedlenia kultury pucharów lejkowatych o czym świadczy fakt, że większość obiektów i materiału ruchomego wystąpiła w centrum zbadanego obszaru. Odkryto i wyeksplorowano 25 obiektów (II jam i 14 dołków posłupowych). Zarejestrowano liczny i homogeniczny materiał ruchomy wczesnej fazy kultury pucharów lejkowatych. w tym około 6000 fragmentów ceramiki, 180 krzemieni i 300 kości zwierzęcych. Materiały pozostałych kultur w postaci pojedynczych fragmentów ceramiki zarejestrowano w niższych partiach stanowiska.

Swarożyn, st. 33, gm. Tczew, woj. gdańskie, AZP 18-44/141 - patrz: młodszy okres przedrzymski – okres wpływów rzymskich

Ściejowice, st. 1, gm. Liszki, woj. krakowskie, AZP 103-55/135 - patrz: mezolit

ŚREDNIA, st. 4, gm. Krzywca, woj. przemyskie, AZP 107-82/30

- kurhan kultury ceramiki sznurowej

Badania wykopaliskowe, przeprowadzone w dniach od 29 czerwca do 6 sierpnia, przez Ewę Sosnowską (Towarzystwo Przyjaciół Nauk w Przemyśle). Finansowane przez Komitet Badań Naukowych w Warszawie. Trzeci sezon badań. Przebadano powierzchnię o średnicy 12 m.

Stratygrafia warstw kurhanu: - zewnętrzną warstwę „a” stanowił humus leśny, barwy ciemnobrunatnej o miąższości 5-10 cm. Bezpośrednio pod nią zalegała warstwa „b” eluwialna, barwy beżowej, o miąższości 20-40 cm, poprzecinana systemem korzeni. Pod nią występowała warstwa „c”. Bezpośrednio na calcu zalegała warstwa „d” eluwialna, barwy białoszarej o miąższości od 15 -